

kommer det ikke fra USA, som ellers på mange måder havde mulighederne for det i kraft af sin styrke og rigdom.

Derfor er konklusionen vel, at der kun er ét sted, sådan et politisk lederskab kan komme fra, og hvor man har overskuddet til at udforme principperne, der ligger til grund for den proces, der kan føre frem til en global aftale. Det er EU, der har muligheden for at gøre det.

Derfor er det rart, at vi i dag kan lave et forslag til vedtagelse, der bakker op bag den linje, regeringen allerede har lagt, og som skaber et parlamentarisk flertal bag den linje og dermed også lægger op til at gøre det til en folkelig debat i den kommende tid i Danmark.

Hvad er det så, vi kan få ud af sådan en global aftale? Ja, for det første er det forhåbentlig, at de rige lande langt om længe viser en reel solidaritet med de fattige lande i verden. Det er sådan den idealistiske del af det, kunne man sige.

Men vi har jo også ganske kontante interesser i, at der bliver indgået en global aftale. Man kan ikke forestille sig en sikker verden på lang sigt med så stor forskel mellem rige og fattige, som vi har i øjeblikket. Det er en bombe under verdensfreden og under stabiliteten i verden med den markante forskel på rig og fattig, som vi har i dag.

Derfor er det i virkeligheden den mest aktive form for sikkerhedspolitik, vi kan føre, at skabe en aftale, som sikrer udvikling og bæredygtigt miljø i hele verden.

Vi har også en langsigtet interesse i en fælles velstand, fordi det jo på det økonomiske område er en fordel at have samarbejdspartnere, som man kan handle med, som kan producere varer, vi kan aftage, og som har købekraft til at aftage vores varer.

Endelig må vi jo konstatere, at på miljøområdet er vi i det sammen. Der har vi et fælles problem. Vi sikrer kun et bæredygtigt miljø, hvis vi får involveret alle lande i hele verden, fordi problemerne i den grad er grænseoverskridende i dag. Så altså både af solidaritetsmæssige grunde og fordi det langsigtet set er i vores egen interesse, har vi brug for en markant, stærk aftale, A Global Deal.

Det, der ligger i princippet om sådan en aftale, er jo noget for noget. Det er, at alle parter må give noget for at vinde det store fremskridt i fællesskab. Det, som vi fra de rige landes side må give til ulandene, er for det første en reel markedsadgang. Der er flere ordførere, der i dag har sagt, at man har støttet EU's initiativ over for de

mindst udviklede lande, og det er godt. Men vi skal jo lægge mærke til, at det ikke er gjort med det.

For det første taler vi ikke kun om markedsadgang for de mindst udviklede lande, men også for de øvrige udviklingslande, for der skal jo også være noget i aftalen for dem. Der må man konstatere, at den måde, hvorpå vores markeder i de rige OECD-lande er blevet åbnet for de øvrige udviklingslande, lader meget tilbage at ønske, og derfor er der også ganske stor muligheder for fremskridt på det område.

Det andet problem ved markedsåbninger er, at det ikke kun er et spørgsmål om at fjerne told og kvoter, men det er også at fjerne de mange tekniske handelshindringer, som reelt, selv om der ikke er told og kvoter, holder ulandenes varer ude.

Der er altså et skræmmende antal eksempler på, at udviklingslande, som er i stand til at producere ganske glimrende varer, og som kan eksportere dem til os eventuelt uden told og kvoter, alligevel ikke får adgang til vores markeder, fordi de støder ind i den ene barriere efter den anden. Derfor må en del af en global aftale også være en målrettet og aktiv indsats for at fjerne de tekniske handelshindringer, som i virkeligheden verden holder udviklingslandenes varer ude fra vores markeder.

Så er det helt afgørende, at vi holder fast i målsætningen om udviklingsbistand. Der er blevet spurgt, om de lande, som ikke lever op til deres løfter om 0,7 pct. af BNI, er dårligere lande.

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det er skammeligt, at et land som USA, et af verdens rigeste lande, i dag leverer 0,08 pct., altså næsten kun en tiendedel af det, som de har lovet i Rio. USA svigter i den grad sine egne løfter på det her område. Derfor synes jeg, at det ville være ekstremt kedeligt, hvis Danmark kom med det signal, at nu svigter vi også vores målsætninger på området og begynder at skære ned. For det vil være et signal til andre lande, om, at nu er der nogle lande, der ikke kan holde fast, og så vil man få de kræfter i andre lande, som svarer til Venstre og De Konservative, endnu mere på banen med ønske om yderligere at reducere deres udviklingsbistand.

Vi har også brug for yderligere gældsslettelse. Det er brug for, at vi er kritisk opmærksomme over for HIPC-initiativet og holder øje med, om den gældsslettelse, landene rent faktisk modtager i HIPC, sætter dem i stand til at nå de inter-